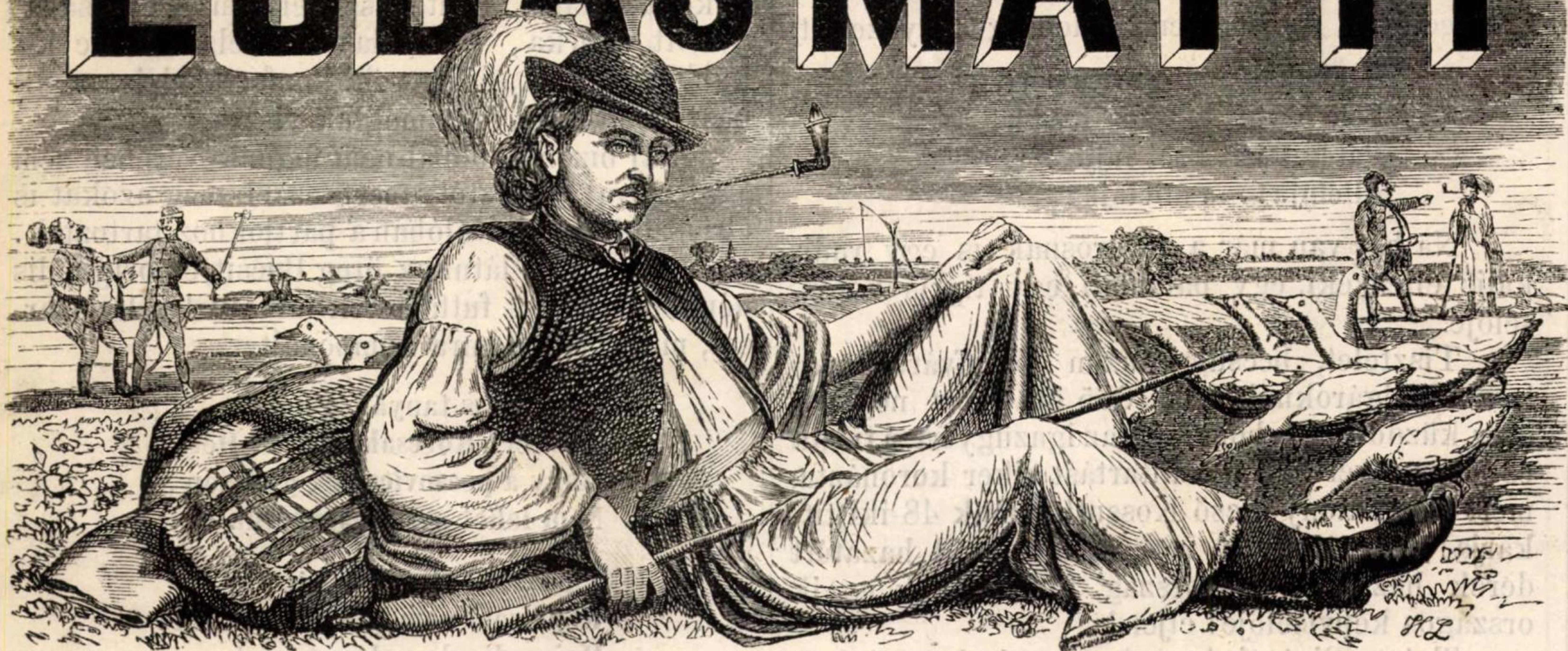
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, sept. 1. 1867. 22. szám.	Gyüjtőknek **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A mumus.

Mikor még csak a muszkákkal
Ijeszgettek a h o n a t y á k!
Azok, kik választóikat —
Programmjukkal cserben hagyák.
Kik füt, fát oda igérve . . .
Kusztak képviselőségre:
Nevetének a taktikának —
Melylyel köpenyt forditának.

Mikor még Deák azt mondá:
Hogy hát hiszen majd lesz gond rá —
Nem gyötrik a szegény népet,
Bu nélkül és nyugton élhet.
Csinján hajtják be az adót,
Mit a német nyakunkra rótt . . .
Hinni kezdtünk a szavának
S ime, hogy megexequálnak?

És mikor még Besze János!
A közösügy mellett dörgött;
Ujdonsült magyar kormányunk
Indemnitiért könyörgött:
Megis nyerték még ez évben —
Az ördög gondolta volna . . .
Hogy oly hamar kölcsönt kérjen
Még vagy h a t v a n millióra!

Mikor a k v ó t a küldöttség
Felment Bécsbe alkudozni,
Reméltük, hogy tán kevesebb —
Terhet fog majd haza hozni?
És most abban mesterkedik —
Hogy még nagyobb lesz a h á n y a d
Azon öszvegnél, — mit eddig —
Rajtunk kizsarolhatának!

Mindez hagyján . . . isten neki . . .
Nem vádoljuk mi Deákot,
Ha elkezdte . . . hát vigye ki . .
— S hogyha tudja? — mibe vágott.
Hanem most miben sántikál
Horrendum! az osztrák kormány?
Mert a magyarról — nincs ember —
Ki efféleт feltenni mer.

Arra fog kérni vótumot . . .
A jobboldaltól, mely f é l i g,
Hogy a provisoriumot —
Prolongálja . . . még egy évig:
Ugyé kedves atyámfia!
E már oszt igazi m u m u s!
Mint fog majd kiáltani a . . .
. . . Baloldal? hogy . . . n o n p o s s u m u s.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegései.

A pest-józsefvárosi képviselő-választásról.

Győzedelem! győzedelem! ellenség legyőzetett.

Megbukott a pecsovics párt,
Vele együtt a fiskus Ráth!
Páter Déri is azt fujja?
Alleluja!... alleluja!

Na hát van már a fővárosnak is egy radikális ellenzéki, egy baloldali, egy tigris képviselője.

Tisztelet, becsület, azon józsefvárosi választó polgároknak, kik 1865 óta most negyedszer küzdöttek a homokon az igazügyért, a tiszta és józan elvért. Lám a kitartást siker koronázta, mert Csernátony dicső Kossuth apánk 48-iki titkárja! Csernátony a reversális nélkül hazatért derék hazafi Magyarország fővárosának egyik országos képviselője! éljen!

Tréma Bizántia! reszkess majoritás! A baloldal ismét szaporodott egy hatalmas döngetöddel.

Szaporodni fog az még többel is. Adja az isten.

Szja! kedves atyámfiai! fordul a világ, lassanként lekezd hullni a hályog még azok szemeiről is, kiket a bölcs Xavérus vakokká tett, s belevezetett a .... a közösügyi egérfogóba. Maholnap fellebben az a fátyol, mit a multra vetett a 61-iki feliratoktól s az azokban kimondott elvektől kereket oldó és igy szépen megugrott opportunus had.

Most már az „Üstökös" csizmadiája is visszavonja készséggel azon minapi s akkor még találó mondatát, hogy a Ferencz város, meg a József város, ha követválasztásra kerül a sor, mégis csak Ferencz-József város; mert hát Józsefváros most már kilépett a dualismusból.

Különben azt mondják a ferenczvárosiak, hogy hát hiszen ők is szivesen követnék a szabadelvü testvért, csak képviselőjük vállalna már valami miniszteriális hivatalt, hogy köszönne le, majd megmutatnák ők, hogy Horváth Károlyból se lenne többé ferenczvárosi képviselő!

Bizony megválasztottuk ott Csernátonyt Pálfy, Urházy és Vadnay nagy szomoruságára, kik, daczára hogy journalisták volnának, kollegájok ellen Ráth mellett hüségesen kardoskodának és szavazának.

Bármint igyekvének is diadalra vergődni a ráthisták, hősiesen elnyomták a theátristák, — kik egytől egyig a szabad elvüség mellett szerepeltek.

Hiában ágyuztatott, püffögtetett délután 3 órakor a kétségbe esett fiskuspárt; hasztalan potyogtak a rókuspap Déri páter homlokáról akkora halálos veritékcseppek, mint egy savanyitott ugorka, — a választók felszedésére kiküldött fogatok, fiákkerek, konfortábelek, omnibuszok, üressen czammogtak vissza.

Jaj bizony dobbal nem fogunk verebet, sem ágyuszóval választót, mert ezzel meg azokat is elriasztották, kik valóban a pártjokhoz tartoztak.

Öröm volt látni az öreg Bucsit, ez originális népköltőt, a mint futta derék társaival a Déri marsot, mit ez alkalomra komponált:

„Már siess tanyádra haza
Suszter! Korcsák! Ács és Déri!
Hogy a pecsovicspárt győzzön —
Nem lehet azt most elérni.

Vigasztalódjatok tehát..
Képviselő nem lesz most Ráth!
Hej pedig de nehezen várt —
Reá már a bécsi reixráth."

Egy kis szerény vélemény.

(Ez a czikkecske csupán csak az aesthetika és etiquette-betegeknek van irva.)

Kedves öcsém Matyi!

Debreczenbe járván mostanába, egy olyan jó emberemet kerestem fel, a kit én nagyon szeretek. Ez a jó emberem magamhoz mérve kis ember az igaz, mert én meg oly hosszu vagyok mint egy filosofiai diszkurszus, de azért szeretjük egymást. Az ivószerek és szerszámok kellő mennyiségbe lévén! bizony meg eredt a mi nyelvünk igazán, s ápertė előkerült begyünkből mind az, a mit a normális kedély állapot elővigyázattal rejtve szokott tartani.

Fő vita tárgya volt az aesthetika és az etiquette paragrafusai, melyek felett tüzetesen és tüzesen allegált egy tetőtől talpig aczél fiatal ember, ki különösen azért kelt ki, hogy Ludas Matyi nem tartja az aesthetika szabályait s az ettiquettére nem hederit egy bakfittyet se. Persze, hogy az a zsirosszáju rüpök Karakán lőn legjobban megróva, még pedig azért, hogy ő a tehén farát csak ugy sincere emlegeti, s nem jut eszébe, hogy a még holmi eszthetikus gavallérok kezébe is kerülvén, skandalumot idézhet elő a glacee kesztyükre s a zwicklivel felnyergelt orrokra, mintha bizony már egyszersmind érzene is a szaga.

Hogy az aesthetikus ritterorden éppen a tehén farával nem simpathirozik, nagyon csudálom, mert jól tudom én, hogy ha per analogiam jutna valami ilyes objectum eszökbe, a mivel ők az igaz nem sincere palam publice foglalkoznak is; meglehet Eszti-titka! lenne a vitézül védett aesthetikából.

Az a zsirosszáju hortobágyi ripők, az a Karakán Marczi tudod édes Matyim! a gulyánál bizony nem igen olvasta gróf Festetics Leo aesthetikáját, a miből a tehén farának saloni kifejezést tudna adni, — de mind azonált az ő originális kifejezésének mindenkor salvus conductus adathatik, a mig az előkelő haute volée léha

klubbja nem resteli megszörpölni a tejes kávét, a minek főbb alkatrésze a tejsürü, közeli szomszédságából ered a tehén farának, s igy a mig evvel bir valaki simpatizni, bizony ne restelje egyszersmind ki mondani sem azon szerény állatnak se azt a részét, a mely nélkül mig a propagationis systhema és theoria existál — se tejes kávét, se csokoládét, se fagylaltot, sem erémet, nem fog szopogatni, az a haute ereme!!! melynek elolvasásától ugy véletlenül elirtódzik, mikor Ludas Matyiból akar egy kis szórakozást szerezni magának.

Hogy Karakán Marczi néha nagyon is a marhák közzül beszél életre való lapodba, ez áll édes Mátyásom! de miután ez a jó kis lapod az eredetiségek — őszinteségek, s a tiszta igasság szavainak tolmáttsa, a mi persze az aesthetiko civilizált pantalono crinolizált haute ereme kétszinü elvével nem egyezik: lehetetlen volt ugy nem nyilatkoznom, hogy kitüzött democratikus elvedet, melylyel egyszersmind szegény Marczit is felkarolod, ne védelmezzem. Neked ugy sem elved az, hogy „mundus vult decipi — decipiatur ergo." Ergo mig a tehénnek fara lesz, ne mondjuk azt alszájnak vagy más érthetlenségnek, — legyünk mindenben eredetiek, őszinték mert csak ezen sajátságokon alapulhat az igazság. Ezt tartja szerető bátyád

Csalán Péter.

Deák-példabeszédek magyarositása,

azok részére, kik e holt nyelvet nem ismerik.

1. **Parva sapientia regitur mundus.** A kisbéres is el tud hajtani hat ökröt, ha jácurrent ba van fogva.
2. **Sapienti pauca.** Bolondnak fapénz is jó — vagyis a szamár a dögöt is ugy elviszi a hátán mint gazdáját.
3. **Si vis pacem para bellum.** Ha meg szereted a más feleségét, veszitsd össze az urával, az után szökj el véle.
4. **Qui tacet consentit.** A ki hallgat és egy szót sem szól az országgyülésen, sokkal jobb mintha bolondot beszélne.
5. **Magna ingenia conveniunt** Varju, holló dögre gyül, csakhogy jóllakhassék belőlle.
6. **Finis coronat opus.** Alkotmányos bolondságnak adósság a vége.
7. **Magis mutus quam piscis** Némább mint sok országgyülési követ.
8. **Asinus in pelle leonis.** X vármegye követje a jobboldalon.
9. **Homo sum nihil humani a me alienum esse puto.** Minden fényes hivatalt, és olyan állást söt mindent mást is elvállalok a miért jól megfizetnek, mert a gazdag opportunitás jobb a szegény becsületességnél.
10. **In vino est veritas.** A pénzben az igazság és Deák bácsinál.
11. **Honores mutant mores.** Ha valaki miniszter mingyárt más képet vág a szegény emberre.
12. **Tempora mutantur et nos mutamur in illis.** Majd haza jön még Kossuth és bezzeg más világ lesz akkor.

Adomák.

A pataki iskola egyik tanárának az a sajátságos szokása volt, hogy előadás előtt rendesen a kollegium kapuja előtt vagy alatt sétálgatott, csipős megjegyzéseivel boszantva a ki és be járó deákokat.

Egy ily séta alkalmával feltekint egyszer az iskola emeletébe s látja, hogy az egyik ablakban egy diák félig kihajolva, hosszuszáru pipájából ugyancsak eregeti a bodorfüstöt; nézi nézi a deákot a tanár oly szemekkel, mintha azt mondta volna, hogy mersz ott füstölni Nebuló tanárod szemeláttára? de biz a deák cseppet sem konfundálta magát, hanem tovább pipált.

A tanár ur ezen vakmerőségen dühbe jövén mérgesen felkiált a deákhoz: „enye amice! de hosszu rudra szurta ki azt a tököt."

— Óvatosnak kell lennem tanár ur — mert sok disznó jár itt fel s alá, félek, hogy lekapja, — üté vissza deákunk a tromfot. Még a tanár ur is szétnézett ám, hogy hallotta e valaki?

Nagy kedve kerekedett a czigánynak a vadászatra, azonban e tilos lévén, a vadászmesternek addig addig könyörge, hogy vigye el magával legalább csak egyszer nyulászni, hogy végre is a vadászmester teljesité a more kivánságát.

Lesbe állitván tehát a czigányt — figyelmezteté, hogy jól vigyázzon, ha rá lő a nyulra hát elne hibázza, mire a more megnyugtatólag mondá: „dehogy hibázsom, dehogy hibázsom, hanem majd csák fibe lövöm, hogy meg ne sántuljon."

Az egyszeri czigány azt álmodta, hogy valaki neki egy marok bankót adott, reggel aztán mihelyt szemét felnyitotta, azonnal a markába nézett, de biz abban nem vala egy fitying sem.

Nagy szomoruan elnyujtózkodik tehát ismét s markát kitartva felsohajt: no uram! tedd ide még egyszer.

Arra kérte a czigány baka káplárját, hogy irjon neki egy levelet, hadd küldje el azt szüleihez.

„Hát aztán mit irjak?" kérdi a káplár a morét.

— Hát csak azst irja meg vitizs káplár uram! de csák ugy a nágyából, hogy j j!.. jáj! jáj!.. a tebbit azstán majd tudja a dáde mi bajom?

Napoleon szövetségest keres.

Szapperblő! ugy veszem észre hogy az én kedves kollégáim buvósdit játszanak.

Tigriskörmök.

Megáll a józsefvárosi német ajku de magyar lelkü választó a szavazatszedők előtt, s csak vakarja a fejét de sehogyse jut eszébe jelöltjének neve. Kérdi végre tőle az elnök, melyik párttal akar tartani?

„Hát a majoritással."

— A majoritás Csernátony részén van eddig, — mondá bosszusan az elnök, ki mellesleg mondva dühös ráthista vala.

„Ja ja Csernatóni soll leben," — kiáltá a polgártárs örülve, hogy az elfelejtett nevet szájába adta az elnök.

Némely ujonnan választott tisztviselőink és miniszteriális tanácsosaink, mig meg nem választattak vagy ki nem neveztettek, ugy heneczegtek mintha egyedül től lük függött volna a haza boldogsága, most meg hát épen semmit sem tesznek. Ezekkel is ugy jártunk, mint az egyszeri ember a lovával, a mely akkorára elfáradt, mire a rud mellé vezette.

Azt mondják, hogy Magyarországból mind elrepült már a kétfejü sas. El az ördögbe? dehogy repült, dehogy repült, maradt itt még elég — ma is kaptam egyet Szolnokról a postapecsétén, és azon a sasos pecsétén az is rajta van, hogy „k. k. Postamt." Talán a szolnoki postamester urat nem kötelezi a magyar miniszterium által kiadott rendelet? Kikell annak a kétfejü sasnak tekerni a nyakát és aztán elő azzal a magyar czimerrel és magyar nyelvvel mindenütt és mindenre Herr Postmáiszter! Ámen.

Csernátony képviselő választása első tünemény az édes hazában, mely a megválasztottnak egyetlen egy krajczárjába sem került. E szerint a siker nem ki-ivott, hanem valósággal kivivott.

Hirlik hogy Klapkát honvédelmi miniszterré fogják kinevezni.

Ugyan mire? hisz az egész honvédelmi miniszterium teendőjét elvégzi maga Benárd tanácsos ur, és mégis marad neki naponként 24 órája az ... ásitásra.

A ki másnak vermet ás, maga esik bele.

Napoleon. Segitség, segitség! kutba estem ki huz ki?
Beust. Megállj pajtás! majd kihuzlak én.
Andrássy. Huzod a pokolba . . . azt akarod, hogy téged is maga után rántson.

A jászladányi választó atyafiak, bizonyosan nem tudják azt a régi közmondást: „egy czinczárból kitelik tiz zsidó és mégis marad három czigány' mert ha tudták volna, talán nem követtek volna el oly elvkövetkezetlenséget, hogy a magyar haza legdicsőbb fia Kossuth Lajos meghivása után Pompéri János urat léptessék fel jelöltül, és oly dühösen harczoljanak mellette, hogy csak fél szavazattal bukhatott meg szerencsésen Pompéri ur.

A kormánytámogató lapok s azok között különösen az „Esti lap" már egész tenta tengert elfolyattak annak elméleti bebizonyitására, hogy 48-i törvények gyakorlatiatlanok, azt szeretnék persze, ha hozsánát kiáltanánk az adóekzekutiónak. Ugyan nem jó volna e már egyszer ezeknek a jó madaraknak kedveért felpróbálni azt a 48-at, hogy hát ugyan meddig állhatna fel a gyakorlatban? no csak ugy próbára!

Az aszódi posta-expeditor, ki magát főfő postamesternek képzeli, mint halljuk — nem igen nagybarátja Ludas Matyinak, mert ha valami becsületes polgártárs lapunkra ő posta-mesterségénél kiván előfizetni, rendesen igy nyilatkozik: ugyan minek teszi már azt, inkább igya meg azt a forintot.

Bizony kár a maga gseftjét rontani posta-expeditor ur! hiszen több haszna van egy előfizető után a posta-hivatalnak, mint a lapszerkesztőségnek. Na majd viszonos barátságból ajánlani fogjuk önt a közlekedési miniszteriumnak, mint a hivatal egyik buzgó hátramozditóját.

A pestiek nyáron által falura kivánkoznak csendet és friss levegőt élvezni. A falusiak pedig Pestre kivánkoznak, hogy csendességet élvezhetnének, mert a vidéken most hétszámra ugatják a kutyák azokat a bizonyos embereket, kik az adót dobolják.

Egy basáskodó ispán.

Van a cseresznyési pusztán
Egy hatalmas uri ispán!
Kevély is mint egy Döbrögi!
Zsarolását a nép nyögi.

Nő a hasa, telik zsebe,
Bezzeg ki is nyilt a szeme;
Huz, von, nem néz semmi jogot:
Csakhogy szerezzen birtokot.

Cselédje bár legjobb légyen —
Változik az minden héten.
Mert ki hiven szolgál neki —
Azt is ütleggel fizeti.

A kap nála kihallgatást,
Ki visz néki csirkét, tojást,
Hizott disznót, vagy tehenet,
Máskép hozzá be nem mehet.

Sajnos, hogy egy uradalom
E Döbrögi kézben vagyon,
Kinek a pénz, pénz istene!
És a szegény? csakis ebe?

Jeremiás.

A kajtárok eredete.

Ugyan atyámfiai! ki ne ismerte volna azokat a muszkasisakos és lófarkas, később fekete kakastollas zsandárokat, kik a Bachhuszárok testőreit képezték? Bár csak ne ismertük volna őket sohase!

Mingyárt az ötvenes évek elején Nagy-Körös és Köcskemét városa ősi szokás szerint a felett versenge egymással, hogy melyik városé legyen már a dicsőség a Bach mandarintól elrendelt törvényszéket felállithatni. Mikép történhetett aztán, azt nem tudom, de elég az hozzá, hogy a győztes Köcskemét városa lőn.

Valami Kajtár nevü segédbiró elküldetett tehát a megye főnök által Köcskemétre, hogy ottan a törvényszék részére illő helyiséget keressen ki. Talált is nagy kutatás után Kajtár uram a piaristák épületében elég tágas helyet, mely igen czélirányos vala az igazság kiszolgáltatására, már csak azon egyetlen egy oknál fogva is, mivel ezen igazság osztogató hivatali helyiségnek két kapuja vala. Egyiken bemehetett az igazság, a másikon pedig kijöhetett.

Midőn aztán sorra járá a kiküldött segédbiró ur a szerzet igazgatójával a kolostor czelláit, müértőleg s fontoskodó képpel jegyzé meg: „no e jó lesz elnöki szobának, — e meg tanácsteremnek, — e meg irodának stb. stb.

A kiküldött biró távoztakor kérdi aztán a megrémült szerzet igazgatója: „ugyan kérem alássan nagyságodat, kihez legyen szerencsém?

— Én kajtár vagyok — felele vissza röviden a kiküldött biró.

Nosza rajta, szalad az igazgató a polgármesterhez keservesen panaszolva, hogy végök van, jönnek a kajtárok, minő labancz világban él a város, — nem elég hogy meg van rakva zsandárokkal, most ime meg már a kajtárok is oda fészkelődnek — szentül hivén, hogy a Kajtár vezetéknév valami olyasféle intézményt jelent, minő a zsandár.

De itt még nincs vége a dolognak, mert a kajtár szót aztán Köcskemét városa polgárai mindazokra alkalmazták, kik a Bach és Schmerling korszakban bárminemü hivatalt vállaltak el, annyira, hogy az akkori megyefőnök mogyoró pálczával volt kénytelen interveniálni azoknál, kik a Bach huszárokat kajtároknak czimezgették; de mindezek daczára még mai napig is megmaradt a kajtár szó Köcskeméten, tessék Nagy-Köröst megkérdezni.

Kaparki.

Pattantyuk.

Még a fináczolatlan világba, Pozsonyból lejöttünk vakáczióra Roszkai M. kedves tanuló társammal, Komáromba.

Ismerősök lévén egy igen jó módu, de még jobb gazdasszony uri asszonysággal, a ki rettenetes módon tubákolt, látogatást tettünk nálla. Éppen a mint meglátogattuk fáin jó laskának való tésztát nyujtott a táblán, s mig nyujtotta, az orra hegyén meg mindég ott libegett egy csepp tubáklé. Kezet csókoltunk more patrio, — s kérdi tőlünk: „na fiuk hát itt maradtok e nálam ebéden?“ Mire mink össze néztünk, s látván az orra végin libegő barna cseppet, az ottani szójárás szerént mondám, hogy, „már hiszen ugy cseppen, hogy itt maradunk, ugy cseppen, hogy nem maradunk.“

De biz alig végeztük el az igéretet, s a barna tubáklé épp a tészta közepére cseppent, a mit a néni — mintha liszttel kenné be a tésztát, széjjel mázolt; — már ekkor nekünk is végig futott a hideg a hátunkon, s őszintén megmondtuk, hogy ugy cseppent, hogy nem maradhatunk ebéden, mert másuvá vagyunk hiva.

Hajdanába volt Sz. megyének egy hatalmas vasgyuró erős kortes-vezére, a ki két köböl kölest a hona alá vett, elvitte a malomba, meg őrleltette kásának megfőzette, és megette maga. (hm! hm! na már édes olvasóm ez az utolja nem igaz, ezt magam is megvallom, hanem hát hogy az adoma annál inpozántabb legyék, csak azért irám igy, kételkedni szabad benne,) elég az hozzá, hogy ez a robusztus ember egyszer a kállói restórátzion lévén, az ellenpártiaktól a megye háza kéményébe szorittatott. Ezután nem sok időre, borozás közben egy társaságba ugy nyilatkozott, hogy ő nem tudja mi az a félelem? mi az a megijjedés? Hanem a X . . . i plébános véletlenül ott lévén, szemére veté s megmagyarázá, hogy a félelem az, a mikor az embert a restoráczión a kéménybe szoritják. Mire kortes vezér ur czáfolatul azt mondá, hogy a nem volt félelem, hanem csak önvédelmi óvakodás.

Bizonyos kálomista papi testület nehány éve szörnyen esenkedett saját fizetésének ezüst pénzre való változtatásaért, s a nép ellentállása daczára ki is vitte szerencsésen. Ezen vérszemet kaptak káplánjaik is, — kiket köztünk legyen mondva mai napság is 50 mond ötven váltó forintjával fizetnek évenként! s kérték, hogy miután ugy is ők huzzák az egész papiterhet s a principalis urak csak a jó conventiót huzzák és ezért pipáznak: hát a káplánok fizetése is emeltessék fel ezüstre. Az okos szónak nem is szegte szárnyát a lelki czéh, — felemelte a káplánok fizetését 50 váltó forintról 20 azaz husz pengőre, és most már ennyi az évi sallárium. Ebben a vicz az, hogy szent igaz.

Egy falusi kisbiró nagyon haragudott az öreg biróra, ki mellesleg mondva szerette a pohár fenekét égfelé emelgetni, — s ahol csak szerét tehette nem mulasztotta el boszantani, miért természetesen aztán a kaloda sem maradt el; de ez nem használt semmit, csak fokozta az ellenséges indulatot.

Egyszer a többek között az adót kellett ki dobolnia. A kis biró vette a dobot s verte azt hatalmasan, hogy minél több nép csődüljön össze az ujság hallására. Midőn látta, hogy a nép meglehetős számmal várakozik, s a biró uram is kidugta kurta pipa szárba ütött fejét az ablakon,— ekképen adta hirül a tudni valót: „tudtára adattatik a becsületes helység lakosainak, hogy a portiót mindenki befizesse három nap alatt, — de minthogy biró uram napközben mindig részeg — jó lesz ha éjszaka viszik hozzá kendtek az adót.“

Házasodott egy jó módu falusi gazdának a fia, a ki éppen a tiszteletes ur komája volt, már tudniillik a gazda volt komája a papnak nem a fija. Mikor aztán a kihirdetés végett elméne gazduram tiszteletes uramhoz, szóbeszédbe jött az is, hogy meik már jobb, ha fiu gyermeke lesz a házas párnak, vagy leány?

„Jobb a leány lássa kigyelmed!“ mond a tiszteletes uram, „mert a leánynak csak annyi a kivánsága, hogy „csinálják bábot édes apám,“ de már a fiu lássa kigyelmed mindig arra erölteti kigyelmedet, hogy csinálják lovat. —

Egy jobboldali képviselőjelölt emlékkönyvébe.

Azon elvnél fogva — melyet követ,
Soha nem lesz nálunk követ!
S azok vetnek önre követ . . .
Kiket jellemben nem követ.

Ki mire emlékszik vissza 1848-ra.

Ha a X . . i barompásztort vagyis tehéncsordást — megkérdezné valaki, hogy miről emlékezetes előtte 48? csak elkáromkodná magát, s felelet nélkül hagyná a kérdezőt. Azonban az eset nem mindennapi lévén, elmeséljük azt röviden olvasóinknak.

Bizony már meg nem mondom, hogy melyik holnap, melyik napja délutánján volt, midőn egy pár ezred vasas német X . . . en állomásozott. Ugyan azon nap délutáni órájában egy kurta csapszékben több borozók között ott volt a marha pásztor is, ki, dicséretére legyen mondva — oly remekül kezelte hosszu hársfa kürtjét, hogy bármely ezred trombitásának be illett volna. Épen ezen müvészete hozta rá a bajt. Addig ócsárolták, addig boszantották a borozó társak emberünket — hogy 15 itcze borba fogadva megigérte, hogy estére az egész német sereget ki rukkoltatja.

Mikor aztán beesteledett, emberünk gubája alá dugván hosszu kürtjét egy emelkedett helyen meg huzza magát s con amore fujja a riadót. Lőn lótás futás a városban, mintha csak Klapka huszárjai száguldoztak volna a környéken. Ki rukkolt az ezred trombitása is, s miután látta, hogy gonosz szellemek üznek vele játékot, — mert bár az egész vasas sereg együtt volt, a riadó olykor olykor még is ismétlődött, — saját trombitája pedig oldalán logott.

De hát mi maradhat titokban a nap alatt? Napfényre jött a pásztor müvészete is, s az ezredestől huszonöt vonás utalványoztatott is számára, de nem forintokból, hanem afféle jó mogyorófából készült káplárpálczából. No de megnyerte a tizenöt itcze bort is, csak szerette volna, hogy ha már ezt jó embereivel meg osztá, — abból a huszonötből is jutathatott volna nekik Nem jó volt abban az időben ilyen tréfákat csinálni.

A 21-ik számban közlött betütalánynak megfejtése:
Csernátony Lajos.

Megfejtették:

H. L., Pestről. **Ifj. Oláh Károly** és **ifj Győri Ferencz**, Debreczenből. **Körmöczki Mari**, **Bódy Imre**, Gedellőről. **Merle Béla**, Fehérvárról. **Kaszó Elek**, Debreczenből. **Ifj. Szép Sándor**, Debreczenből. **Pap Béla**, Váczról. **Czigány Gyula**, Győrből, **Sebestyén Zsigmond**, Pestről. **Feldmann Gizella**, Gönczről. **K. A.**, Váczról. **Pivonkay József**, Táplányból. **Ifj. Kállay Rudolf**, Kis-Cseréről. **Jankovics J.**, Bánból. **Weisz Gyula**, Pestről. **Nemess Sándor**, Csepreghről. **Ifj. Kárpy Jósef**, Szathmárról. **Bódizs István** és **Darabos Lajos**, Bodmérról. **Nyiri István**, B.-Böszörményből. **Telbisz Károly**, Csanádról. **Priváry József**, Szegedről. **Erber Károly**, Pestről. **Szentendrey Károly**, Pankótáról. **Frankhauszer József**, Budakesziről. **Farkas Gyula**, Csánból. **Hamorszky István**, Nagy-Szebenből. **Péter Gábor**, Vértesről. **Szucsics Károly**, Répicsházáról. **Ifj. Kabdebó Kálmán**, Talpasról. **Horváth Gábor**, Milotáról. **Oldal János**, Csávosról. **Schwarcz Ármin**, K. Körösről.

Politikai diszkurzus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ni ni szomszéd! mit akar k kérdeni, olvasta már Kossuthnak a váczi választó kerület elnökéhez küldött válaszát?

Iczik. Ulvastham-e khedves Mihály gazda? elulvastham egymásotán hárumszor, a Kóbi lében fiam kétszer.

Mihály. Nos hát mit szól hozzá a szomszéd? hogy tetszik?

Iczik. Hát azt mundom hallja khend! hugy Kossuthnak ez a válasza ulyan ünbeschrien! ulyan nagyszerő, mint a thiz pharancsulat, melyet Mozes a zsidó nemzeth megmentője a khütáblán hozott le a sinai hegyrül. Haszt e gevűre Mihály bácsi! valamint az megmarad, mig csak egy zsidó lesz a világun, megmarad még akkhur is, ha megemanczipálnák, ... Kossuth ezen válasza is thodja khend, annak minden sura, minden betője megfug maradni, — mig csak egy becsölethes magyar ember lesz az urszághban.

Mihály. Ennye de a kedvem szerént beszél szomszéd! szeretném a száját megaranyozni.

Iczik. Vasz zógt khend khedves Miskha bátya! megaranyuzni? ha minden ember száját megakharná khend musthan aranyuzni, a ki ógy érez, a khinek a lelkhö ógy rüpdes ürüméhen mint Iczikneк, igazi hárum prubás arannyal .. numera drei... akkhur khevés lenne khendnek az a száz ezer khürmüczi arany a mit ű Fülsige a hunvidek üzvegyei és árváinak ajándékozott, de a mibül még azuk az üzvegyek és árvák eddig egy schein grislit sem látthak.

Mihály. Bizony pedig már társulatok és magánosok is szép öszvegeket ajánlottak arra a honvédalapra, s a segélyel még is ugy késedelmeznek az illetők, mintha csak saját zsebökből kellene kiadni, — hijába figurálnak a honvédelmi miniszter, a honvéd egyletek, — különösen ez a pesti központi választmány mintha aludnék, ugy viseli magát. Nincs semmi erély, semmi cselekvési szilárd akarat benne, szóval én mindezekből csak azt látom Iczik szomszéd! hogy az egész honvédügy csak olyan eltürt komédia, — melynek — ha a kormány csak kissé is megerősödhetik — tüstént a nyakára fog hágni.

Iczik. Thükilletbesen igazságha van khendnek Mihály gazda, suk szegény üzvegynek és árváknak majd csakh akkhur gyün az a segély, mikhur már késű lesz. Thodja khend, a czigány is addig kuplaltatta a luvát, hogy mikhur már megszukta vulna a khuplalást, akkhur düglütthe meg.

Kis káté.

Kérdés. Mond meg atyámfia!
Menyiben követik azok
A hongyülés jobb felében
Ülő és dühös szavazók...
Várna és vaskapu körül
Duló csatákban elesett —
S örök honfi emlék között
Nyugvó magyar jeleseket?

Felelet. Anyiban hogy hát
A magyar nyelvet beszélik,
S aztán ők is a (*pántlikán*
Fityegő) keresztet védik.

Szittya Puff.

Ludas Matyi gyorspostája.

Ast mondják, hogy a muska
Megbolondult volna?
Azs azs csak a csásárja!
De nincsen jó dolga.
Nagyobb baj annál,azs hogy
A „Magyarok Ujságát"
Melyben Kossuth válasza volt
Tegnap elkonfiskálták.
Nesc neked sabad sajtó!
Ha a kormány is igy sajtol:
A sor reánk is kerülhet, —
Matyi kálodában ülhet.

Papagálynak: „Az alkotmányos követ választás" már későn érkezett, azonban nem mulja az idejét a jövő számban sem.

Zalabérnak: „Elvennélek" nem érte meg a 8 krajczárt, mit a bérmentetlen levélért fizettünk, bizony drága egy rosz vers a.

Gyengénszurónak: ha kivül rajta lesz, hogy öntöl jő a levél... elfogadjuk.

Több előfizetőinknek: bizonyosan valami osztrák-magyarok közösügyeskednek illető példányaikkal, kik a Matyit csak potyára olvasgatják; azért kapják később. Sziveskedjenek megnézni a bélyegen mindig a pesti feladás dátumát, megfogják látni, — hogy ott a vidéki postákon van a hiba; erről pedig még Gorove miniszter ur sem tehet egyhamar.

S... Lillának Runyába: sokat foglalkozunk veled! ugy várjuk azt a levelet.

Szapuló Matyinak:
Magam is eleget szapulom és mosom,
Hogy mint főzhetnénk ki a dolgot okoson.
Sokkal könyebben lehet szövetséget kötni Napoleonnal,
Mint egy pesti kiadóval.

Murányallyinak:
Csak azt huzza be Verebi!
Kinek tele van a zsebi.
Okos embert rá nem szedi...
Mivel az elhessegeti.

☞ Tisztelt előfizetőinket, kik septemberig fizettek elő, kérjük előfizetéseik megujitására.

[Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.